

Ubelský občasník

Číslo 19 ŘÍJEN 2009

Milí čtenáři,

takto vypadal pohled na „Geržovu stráň“ letos v půli října. Martinovi na bílém koni se po nás zřejmě zastesklo, a tak si přispíšil a přivodil nám svou bílou nadílkou nečekaný klimatický šok. Naštěstí to byl jen krátký rozmar přírody, nicméně se nám dny pomalu krátí, a tak doufáme, že vám na ty delší večery přijde vhod aktuální číslo našeho lokálního zpravodaje. *Naše – vaše redakce*

DRAKIÁDA

Sobota 3. října – bude foukat, nebude foukat, snad nebude pršet? Přes rozmary počasí se nakonec scházíme na horním hřišti a je nám dokonce horko. Některé z dříve přichozích dětí nemohou vydržet a

Mladí hasiči

Hasičskému hnutí v Uble se blýská na lepší časy. Díky úsilí a snaze starosty obce Jaroslava Šimka, zastupitele Jirky Geržičáka a ochotě pánů Iva Juráně a Michala Navrátila ujmout se funkcí vedoucích mládežnického oddílu nám tu od září funguje žákovské družstvo chlapců. Každou neděli kluci pilně trénují, hasičský útok už zvládají za 30 sekund. Dokonce už mají i vlastní stránky www.mladihasici-ublo.wbs.cz. Jejich nadšení je obrovské, a tak nezbyvá, než jim popřát, ať jim dlouho vydrží a ať je to baví. A ještě bychom chtěli poprosit tatínky našich mladých hasičů, zda by mohli v rámci svých možností také občas vypomocet.

draka pouštět už na hřišti. Po 15. hodině se houf dětí i odrostlejších kluků a holek v doprovodu maminek, tatínků, babiček a dědečků vydávají na louku „pod hrušku“. I když je kopec opravdu kopcovitý, dětem vidina pouštění draků snad přičarovala nějaké tajné motory a výstup ani nevnímají, rodičům nezbyvá než se svým ratolestem podřídít. Jakmile jsme na louce, všichni rozbalují své draky a první z nich se šplhají vzhůru k obloze. Sluníčko nás příjemně zahřívá a vítr pofukuje. Za chvíli už je louka plná asi třiceti běžajících dětí a pod mraky poletují nejrůznější rogala, motýli, ptáci, krabičáci... Po dostatečném pouštění draků se vracíme zpět na hřiště a začíná společné řádění dětí. Některé si stihnou i opéct špekáček a vypít teplý čaj. Počasí už ale ukazuje, že je říjen, a tak večerní chladno vyhání po půl osmé poslední nadšence – zmrzlé rodiče a děti, kterým se nezdá, že by byla nějaká zima. Ale Počasí, dneska díky – nepršelo, foukalo, a dokonce svítilo sluníčko!

Renata Geržická

JE DOBRÉ POŘÁD ZA NĚČÍM JÍT

V ubelské mateřské škole došlo s novým školním rokem ke změně: dosavadní dlouholetá paní ředitelka Helena Tomancová vedoucí místo opustila a školku od srpna vede Irena Karásková, která tam dosud působila jako učitelka. I když teď jistě řeší spoustu nových a neznámých záležitostí, čas na rozhovor si našla.

Paní Karásková, bydlíte ve Vizovicích. Jak jste se dostala k práci v ubelské školce?

Do Ubla jsem poprvé přišla v roce 1977 rovnou po škole. Nastoupila jsem tehdy na místo paní Tomancové, která v té době odešla na mateřskou se synem Martinem. Pobyla jsem tady rok, ona se pak vrátila a já jsem šla zpět do Vizovic. Každopádně jsem si to tady tenkrát očichala, poznala jsem místní fluidum. I já jsem pak byla na mateřské, později jsem se starala o nemocného tchána a nějakou dobu poté, co umřel, mi z ničeho nic Hela zavolala, jestli bych nechtěla jít zpět do Ubla. Učitelka z Jasenné, která tady tehdy působila, totiž odešla na dlouhodobou nemocenskou. Říkala jsem si, safra, že bych to zkusila, znovu do Ubla? Do Vizovic jsem se vracet už nechtěla, tam fungovalo šest tříd po dvou učitelkách, obrovský kolos, který mi nevyhovoval. Říkala jsem si tehdy, že bych raději šla na nějakou menší školku. Takže jsem souhlasila. Nejprve jsem sem chodila na zástupy za nemoc, pak se situace vyhrotila, protože ta jasenská paní učitelka asi nebyla v Uble zas až tak spokojená. Nakonec odešla do mateřské školy do Lípy a já jsem tu získala trvalé místo. Jsem tady teď už sedmým rokem. No a když se jednalo o tom, že by šla Hela do důchodu, tak jsem si říkala, že bych to asi po ní měla převzít já, cítila jsem jakousi morální zodpovědnost. Ale zdaleka jsem nebyla úplně rozhodnutá. Říkala jsem si: vždyť to bude úplně jiná práce, práce, kterou jsem v životě nedělala, a je samozřejmě něco jiného něco tady řídit, vyřizovat a starat se o papíry než sedět s dětmi ve třídě na koberci a zpívat si s nimi a bavit se. Práce ve třídě mi nikdy nevadila, ale jak vidím tady ty papíry, no, je to hrůza... Do konkurzu se přihlásila ještě

jedna paní učitelka ze Zlína, čerstvě po mateřské, v den konkurzu ráno se ale odhlásila, že odstupuje. Byla jsem tedy jediná. Pohovor s paní inspektorkou mě nicméně neminul a jaksi mi to pak spadlo do klína.

Nový šéf s sebou obvykle přináší změny. Jak to bude v případě naší ubelské školky. Chystáte něco nového?

Už jsem to trochu nastínila ve vizi, kterou jsem si připravila a odevzdala ke konkurzu. Mám za to, že by se školka měla ještě více otevřít rodičům. Protože jsme tak malý kolektiv, můžeme se ještě lépe sžít, vytvořit větší rodinu. Líbí se mi, že maminky spolu mimo školku komunikují, že se navštěvují a že je to taková dobrá skupina lidí, tykají si, hlídají si vzájemně děti... Na to bych chtěla navázat a podpořit je a ještě víc je vtáhnout do děje.

Co to znamená konkrétně?

Mám třeba docela velké zkušenosti se cvičením maminek a dětí a taky s hudební výchovou. Chci tu tedy organizovat pravidelné setkání, jednou měsíčně i častěji, a tam se tím zabývat. Docela by se mi líbilo i něco jako malá škola v přírodě, nebylo by špatné třeba vyjet někam na víkend a víc spolu být. Myslím, že bychom mohli společně s dětmi cvičit i jinak, než cvičíme tady ve školce, zpívat, něco nacvičit, třeba nějaké divadlo, besídku společně s rodiči. Aby nedocházelo k tomu, že rodič své dítě ve školce odloží, a už je jen na škole, jak se o ně postará. Jednoduše bych byla ráda, kdyby dítě v tom předškolním věku neproklouzlo svým rodičům mezi prsty a aby byli co nejvíce spolu.

Malá školka má své výhody i nevýhody, jak to vidíte vy?

Já vnímám hlavně výhody malé školky. Protože když jsem třeba učila ve Vizovicích, byly tam třídy věkově separované. No a učitelka v takové třídě po pár měsících zákonitě upadla do určitého kliše. Tady je to úplně jinak; s malou se pracuje odlišně než s velkými dětmi, vše se musí navíc dělat v jednom časovém úseku. Je to náročné, ale velice se mi to líbí. Děti jsou spolu a vytvářejí se mezi nimi zajímavé vazby. A hezké je to i vizuálně.

Nemohou na to doplácet třeba předškoláci? Hodně času je třeba vynaložit na péči o malé děti a na ty velké a na jejich potřeby pak už tolik sil a času není...

Do jisté míry by to mohlo být na závadu, ale myslím, že nic vážného se našim předškolákům neděje. I letos s nimi budeme dělat metodu dobrého startu (příprava na první třídu, pozn. saze) a navíc náš rámcový vzdělávací program je vystavěn tak, že všechny aktivity mohou probíhat kdykoli během dopoledne. Není tedy vyloučeno, že si malé děti budou hrát a předškoláci budou v té chvíli dělat nějakou jinou činnost, která je určena speciálně jim.

Spousta plánů se dá uskutečnit ve velké školce třeba jen proto, že je tam více peněz. Omezují vás finance hodně?

No, jsem tady teprve druhý měsíc a zatím se rozkukávám, takže o tomhle ještě nedokážu poučeně mluvit. Mám ale domluvenu schůzku s ubelským panem starostou, nastíní mi, co a jak, jaké jsou možnosti, jestli můžu třeba oslovit sponzory. Například

Ubbab mi nabídl nějaké peníze z akcí, které se pořádaly v minulých letech... To se mi velice líbí, i kdyby to byla třeba jen tisícovka... Chtěla bych dokoupit nějaké tělocvičné nářadí a pomůcky do výtvarky, objevila jsem nějaké neobvyklé techniky. Časem bych ráda otevřela i flétnovou miniškoličku...

Co taková angličtina?

Já tomu moc nevěřím... Líbilo by se mi to, kdyby učitelka byla vzdělaná v oboru a učila to v době normálního denního procesu. U nás ale tato možnost není, takže připadá v úvahu jen odpolední kroužek. Ale tato forma výuky mi připadá podivná. Mám pocit, že malé děti ještě nejsou schopny vědomě se něčemu naučit, lepší je třeba, když si při tom kreslí, slyší jazyk a vlastně ani nevnímají, že se něčemu učí. Odpolední hodiny, no nevím. Ideální by bylo, kdyby jazykově vzdělaná učitelka třeba hodinu denně s dětmi během normálních činností mluvila cizím jazykem...

A úplně nejlepší by bylo, kdyby se s nimi jeden den mluvil anglicky, druhý den německy, třetí třeba italsky... Ale asi byste museli rozšířit kapacitu školky nejméně čtyřikrát!

Jo, to by sem vozili rodiče děti z celého kraje! A to by byly vzdělané děti, to by byla paráda! Ale asi bych to stejně doporučila jen těm starším. Vždyť ti malí ještě neumějí pořádně česky, a už by si měli do hlaviček vtlučit něco jiného...

Mateřská škola vám zabere jistě mnoho času, obzvlášť v letošním roce... Ale určitě není celý váš život. Co vás ještě baví?

Loni jsem skončila ve Vizovicích cvičení pro maminky a děti, teď už to časově nezvládám. Kromě toho chodím do dvou pěveckých sborů, do vizovského a zlínského při evangelickém sboru, to znamená dvakrát týdně zkoušky. Hraju ochotnické divadlo, s vizovskými ochotníky, chodím do divadla a na koncerty, na kole jezdím... a taky mám dospívající dceru a snažím se, abychom byly co nejvíce spolu. Takže opravdu se nestane, že bych neměla co dělat. A někdy si večer sednu, otevřu si knížku a najednou zjistím, že spím. Tak jsem unavená! Ale mě ty koníčky baví, dělám vše ráda. A když něco člověk chce, čas si na to najde.

Máte pocit, že všechny ty zájmy ovlivňují vaši pohodu ve škole?

Asi ano, člověk má v hlavě víc věcí a nezabývá se jen a jen prací, to je vždycky dobré. A naopak, koníčky mi pomůžou zapomenout, když se dvakrát nedaří v práci. Hodně mi pomáhalo to cvičení s dětmi, které jsem bohužel ukončila. Původně jsem myslela, že si nechám aspoň hodinu týdně, ale nejde to, nestíhám to. Maminky a babičky, které tam pravidelně docházely s dětmi, taky naříkaly, ať to nepouštím, bylo to s nimi moc fajn. No uvidíme, jak to půjde dál.

Je ještě něco, co vás láká, co byste ráda vyzkoušela, samozřejmě kdyby den měl třeba osmačtyřicet hodin?

Chtěla bych se zdokonalit na počítači. Ráda bych se přihlásila do nějakého kurzu, protože v tom mám mezery. Když něco chci, zeptám se dcery Aničky, ale ona ne vždy je tomu nakloněna. To víte, ti mladí, mami, to nevíš... No a před časem jsem skončila se šitím, a to mě taky hodně bavilo. Stroj mám pořád v pohotovostní pozici připravený, čas od času si koupím Burdu a už si

říkám, toto by se mi líbilo, toto je senzační, to bych si ušila... Zůstane u vybírání, pak Burdu zavřu, zjistím, že je měsíc pryč a nestíhám... Ale asi je dobré pořád za něčím jít a nestát spokojeně na místě.

Ptala se saze.

PŘÍSPĚVKY OBČANŮ

Jiřina Štěrbová – chalupářka č. p. 9

Jak jistě mnozí víte, narodila jsem se v Uble a také část svého života zde prožila. Chalupu jsem podědila po rodičích, a tak do Ubla jezdím jako domů. Letos se to však trochu změnilo. Byla jsem obviněna, že mě občané Ubla neradi vidí. Jezdím tady prý dělat nepořádek, a dokonce byla na obecní úřad podána stížnost. Jedná se o to, že občas pálim biologický odpad. Moje chalupa je na kopci a mám přehled, že se pálí i u jiných domů, a dala by se podat stížnost na kohokoliv. Mám smůlu, že jsem chalupářka, která chce mít okolo chalupy a na pozemku trochu slušně uklizeno. Asi je na mě trochu jiný metr. Oheň kouří vždycky, a i když chceme být ohleduplní, těžko poručíme větru, aby se otočil tím směrem, jak zrovna chceme.

K mojí docela malé chaloupce patří velký pozemek – louka se starými stromy, které postupně kácím a často je vítr i poláme. Všechno je ohrazeno „hrází“, která se rozrůstá jak do výšky, tak i do šířky se spoustou náletových plevelných keřů a stromů. Také na louce roste víc plevel než tráva, tím spíš, když okolní pozemky nejsou udržovány. Tímto chci objasnit, že u mojí chalupy je biologického odpadu trochu víc a jinak než spalováním se nedá zlikvidovat.

Proto jsem se šla informovat na úřad životního prostředí, jak je to s předpisy a jak se to řeší. Zakázáno je vypalování a pálení nebezpečného odpadu (igelity, pneumatiky apod.). Pálení biologického odpadu je v kompetenci každého městského nebo obecního úřadu, jaké vydá nařízení nebo vyhlášku. Ve městech je to tak, že úklid zeleně provádějí technické služby a občané nosí biologický odpad do nádob k tomu určených. Na vesnici je takové řešení nereálné. Buďte rádi, že máte v Uble zastupitele tak rozumné, že žádné nařízení zatím ohledně tohoto nevydali. Jak jsem byla informována, tak taková opatření dělají víc zla, než užítku. Přestoupení se řeší převážně domluvami, takže ani žádný finanční efekt pro obecní úřad z toho neplyne. Naopak občané pak žádají, aby se obec o toto postarala sama, ale kde na to brát peníze? Také mi bylo řečeno, že se mají spalovat rostliny nakažené různými nemocemi, jako jsou plísňe apod., protože kompostováním se to nezničí. Ve hromadách odpadu nechaného přes zimu se dobře daří přezimovat živočichům, například hlodavcům, kteří nejsou na zahradách zrovna užiteční. V poslední době se hodně rozšířilo grilování. Griluje se jak v zahrádkářských koloniích, tak i na vesnicích u domů a i v bytech na balkonech. Také na toto žádná evropská ani celostátní vyhláška zákazu neexistuje. Pokud to někomu vadí, tak musí zavřít okno a nechat si zajít chuť.

Oheň je zde od pravěku a dožili jsme se až do 21. století. Kouř se velice rychle rozplyne a nic po něm

nezůstane, ale hořkost a ublížení zůstává v duši a jen tak rychle nevymizí. Tímto se chci omluvit všem, kterým jsem svým počínáním nějak uškodila – ale ne úmyslně. Není to tak dlouho, co se kolem mojí chalupy taky hodně kouřilo. Bylo to od sousedů Baťových. Když jsem pak viděla, jak vyčistili kus všelijakým bodláčím zarostlého pozemku, tak to zaslouží pochvalu a dík. Závěrem bych chtěla na občany apelovat, aby si vážili zastupitelů obce a nepřidávali jim zbytečné případy k řešení. Udržet dobré sousedské vztahy tak, aby byli všichni spokojení, není lehké.

INFORMACE OÚ

Zvýšení poplatků za odpady – zastupitelstvo obce se na svém zasedání 23. 9. 2009 usneslo vydat Obecně závaznou vyhlášku 1/2009, která mění a doplňuje vyhlášku 2/2002 o místním poplatku za provoz systému shromažďování sběru, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů, a to následovně: sazba poplatku na jednoho poplatníka se ze 400 Kč za kalendářní rok zvyšuje na částku **500 Kč**. To vše v důsledku stále rostoucích nákladů na likvidaci odpadů. V loňském roce činily náklady na sběr a svoz netříděného komunálního odpadu celkem 162 396 Kč, což rozpočteno na jednoho poplatníka činí 576 Kč. Poplatek činil 400 Kč na osobu, což znamená, že zbylých 176 Kč na každého z nás se doplácelo z rozpočtu obce.

Dále bychom chtěli požádat všechny občany, kteří dosud nemají uhrazeny poplatky za rok 2009, aby tak učinili v co nejkratším termínu.

Chystané společenské události:

V pátek 6. 11. 2009 od 16⁰⁰ h
se v Uble v sále „Hospody u zemské osy“
koná
setkání s důchodci.
Přijďte si posedět s přáteli a známými.

Zajištěno občerstvení i odvoz.
Zájemci o odvoz volejte tel.: 736 485 126
577 458 249.

Myslivecké sdružení Ublo a Honební společenstvo v Uble srdečně zvou na **POSLEDNÍ LEČ**, která se koná v sobotu **7. 11. 2009 od 16 hod.** v sále Hospůdky u zemské osy. K tanci a poslechu hraje oblíbená kapela Jazzubs. Připraven je jako vždy zvěřinový guláš a bohatá tombola.

*Nesed'te doma,
když je v Uble*

Sametová diskotéka
pro mladé pamětníky, ale i mladší nepamětníky

*Nebudeme sedět doma a budeme tancovat
napijem se trochu vína, zkusme si zazpívat* **Karaoke** **Ublo**

sobota
14. listopadu 2009
19³⁰ hod

**sál „Hospůdky
u zemské osy“**
Vstupné: 20,- Kč

CITUJEME Z KRONIKY p. Františka Jaroška -rok 1973 JZD Podhájí

JZD Podhájí vzniklo sloučením čtyř obcí v jeden větší celek a do tohoto celku patří obce Bratřejov, Lutonina, Jasenná a Ublo. JZD hospodaří v horské podhorské oblasti na celkové výměře 2 603 ha, z toho orná půda 537 ha, sady 5 ha, louky 212 ha, pastviny 485 ha, lesy 1 258 ha a ostatní plochy 105 ha. Ke sloučení došlo v roce 1970 a stálým střediskem se stala Lutonina, která je zároveň centrem mechanizace. V roce 1973 pracovalo v JZD 73 lidí z naší obce, což svědčí o tom, že družstvo je pro mnoho obyvatel hlavním zdrojem obživy a výtěžky se u žen v RV pohybovaly kolem 700 Kčs měsíčně, u traktoristů, kterých je v obci pět, to činilo 2 100 Kčs a ti ostatní pracují v PV elektro, kde se výtěžek pohyboval průměrně kolem 1 700 Kčs. Převážnou většinu zaměstnanců tvořily ženy, které pracují v ŽV jako ošetřovatelky skotu a v rostlinné výrobě, a v období vegetačního klidu si přivydělávají šitím pracovních rukavic. Při dnešní mechanizaci už není třeba tolik lidské práce, a tak je dobré, že ženy si mohou tímto způsobem přivydělat. Muži v převážné většině pracují v lesní výrobě v horách a na katru, který je vybudován vedle PV elektro na „Fojřáčkách“, ostatní jsou ve stavební skupině nebo pracují jako traktoristé. Na začátku roku 1973 byli v Uble ještě čtyři soukromě hospodařící rolníci, a to Mikuláščík Josef č. p. 58, který doposud ještě zůstal, ale ostatní tři Ondrášek Josef č. p. 9, Lukáš Jaroslav č. p. 11 a Macek Jan č. p. 43 během roku vstoupili i s pozemky do JZD.

Přesto že letošní rok byl velice suchý, bídy nám neudělal. První sena nebyly špatné, ale druhé už trochu zasaženy suchem byly. Protože od června nepršelo až do září nějak víc. V tomto roce jsme hodně prvních sečí zasažovali novou německou linkou, která se skládá z mačkače, který trávu poseče, a vznikne posád trávy, která se nechá zavadnout, a za ním jede řezačka, která trávu posbírání a nařeže. Senáž se dávala do silážních jam. Výnosy na katastru naší obce byly fantastické na dané podmínky. Kdo by řekl před 10 lety, že tu bude výnos 40 q/ha na honu 12 ha, když v té době bylo s bídou 17 q. je to zásluhou nových metod, nových

odrůd, chemizace a hnojení. V živočišné výrobě nezůstali o nic pozadu. Od 353 dojnic nadojili za rok 960 972 litrů mléka, což činí 2 306 000 Kčs. Co se týká naší obce, jsou zde 2 objekty pro ustájení, a to kravín pro 50 kusů a u Kovářů č. p. 31, kde jsou telata a stará se o ně s úspěchem p. Marie Kovářová. Na drůbežárně, která je pod Řehovým hájkem, se chovají brojleři a poklízí je p. Ludmila Šimková č. p. 71. Na kravíně poklízely Elen Kratinová č. p. 53, Jarmila Tomancová st. č. p. 65, Božena Tomanová č. p. 57, Kadlecová Marie č. p. 15, Kadlečková Milada č. p. 3 a Kopečná Marie č. p. 19. Vedle kravína se nachází porodna pro prasnice, kde už mnoho let poklízí Navrátilová Františka č. p. 52.

V průběhu roku se taky staly dvě menší kolize traktorů na našem katastru. Ta první se stala Jaroslavu Geržovi, který jel pro zelené krmivo na Křib, kam už nedojel, protože se převrátil na bok. Nestalo se mu naštěstí nic. Trošku hůř však vypadala nehoda Jana Mikuláštky, který odvážel obilí od kombajnu z Korába, a na cestě směrem k Tomancom č. p. 65 mu vypověděly brzdy, a tak musel traktor pustit do meze, kde se převrátil úplně na boku. Traktorista byl trošku potlučený a traktor o něco víc, ale vše dobře dopadlo.

SERIÁL NA POKRAČOVÁNÍ

Rozie Bělíčková - „Z mého života“ 8. díl

A nastává pro mne nová životní cesta, zatím ještě neznámá s mnoha otázkami, cesta společného soužití dvou mladých lidí, kteří se rozhodli břemeno těžkého života nést spolu v dobrém i zlém, aby jeden druhého podpořili, v bolesti potěšili a dávali naději do budoucna. Netušili jsme tenkrát, že nás osud zavěje daleko od rodného kraje, od vlasti, která ani dnes po tolika letech odloučení mně nevyprchala z mysli a srdce a zvláště, když vidím, že pomalu mizí všechny mé naděje, že opět někdy spatřím všechna ta milá místa, kde jsem v mládí žila, pracovala, strádala, ale také se radovala.

Do našeho mladého manželství s mým manželem Josefem Bělíčkem nám byla přisouzena dřina, odříkání a stálý boj o živobytí. Ty nuzné valašské paseky nedávaly ani naděje na jiný život. Po dlouhém rozvažování jsme se nakonec rozhodli hledat živobytí jinde, a i když pocít, že opouštíme rodnou zem – kterou jsme přece jenom měli rádi – byl skličující, přece jsme už v březnu 1908 byli v německém přístavu Bremen připraveni na cestu za oceán do Nového světa. Avšak ani cesta sama, ani přivítání v Americe a ani naše začátky tam nebyly šťastné. Hned v Brémách dne 5. března 1908 jsem nasedla na loď bez manžela, který po lékařské prohlídce nemohl podniknout cestu pro oční nemoc, musel se napřed v Brémách léčit a také tam dočasně pracovat. A tak já sama nezkušená, mladá 22letá matka s dvěma dcerkami, čtyřletou Mařenkou a devítiměsíční Růženkou – jsem podnikla loď Frankfurt tu dlouhou cestu přes oceán do země, o které jsem takřka nic nevěděla a ke které jsem upírala své naděje v lepší život. Celkem 28 dní jsem se houpala na té lodi v rozbouřeném moři za vlnobití a v nepohodě, než jsme dorazili do přístavu Galveston v Texasu. Často se mi zdálo, že se ani nedoplavíme do

cíle cesty, jak to vlnobití někdy lodí cloumalo. Než jsem vystoupila, přišel za mnou jakýsi námořník a ptal se mne, ke komu jedu. Dala jsem mu adresu mé tety Kovářičkové v Bryan, Texas, on jí poslal telegram, jestli se za mne zaručí, protože já jsem byla bez peněz a měla jsem obavy, aby mne neposlali nazpět. Po večeři v místní restauraci pak nám nějaký úředník, který byl asi pověřen péčí o přistěhovalce, oznámil, že asi za deset minut jede vlak do Bryan. Tak jsem ještě dala dcerkám něco jídla do rukou a už jsme nasedaly do vlaku. V Bryan už na mne čekal můj příbuzný Jan Navrátil, který mne pak ještě v noci dovedl k manželům Kochovým, kteří byli známými tety Kovářičkové. Tam jsem se dobře vyspala, posnídala a ráno přijela pro mne Anička Kovářičková s malým kočárem, ve kterém byl zapřažen bílý koník. Cestou jsem se cítila jako princezna. Tak jsem ještě v životě necestovala. Ale tento pocit byl brzy vystřídán tvrdou skutečností. Teta Kovářičková mne přivítala otázkou: „Tož ty jsi přijela sama bez muže a ještě s dětmi, což kdo tě bude živit?“ Dala jsem se do pláče, vysvětlila mou situaci, že manžel za mnou přijede, a teta mi odpověděla: „Tož, ty holka, půjdeš zítra okopávat bavlnu!“

Ani se mne nezeptala, jestli mám hlad. Ke všemu tam ještě přišly sousedovy dcerky, objímaly mne a divily se, že jsem tu rodnou zem opustila, že tady to také není med, také je tu dřina v té pustině a i po tom našem ovoci že se mi bude stýskat. A měly pravdu. Mé iluze o Americe se začaly rozplývat. Ty začátky v práci byly perné. Pomohla jsem okopávat tetě bavlnu, pak jejím sousedům Olejníkům, kteří mně platili 50 centů na den a dali mi oběd. Ovšem ten pracovní den nebyl 8 hodin, ale od tmy do tmy. A cestou do práce jednu dcerku na zádech a druhou na rukou. Tak jsem pracovala na tom okopávání bavlny celý měsíc, zapracovala jsem se dobře, hlavně že jsem brzy rozpoznávala plevel od bavlny. Měla jsem nakonec velkou radost, že jsem si za těch třicet dní vydělala 15 dolarů.

Vydání připravili:

Hana Srněnská, Šárka Zelinská, Jiří Geržičák
Foto: SrHa, Jiří Geržičák, Miroslav Zelinský